

[sworn translation from Dutch]

THE SUPREME COURT OF THE NETHERLANDS

CIVIL LAW DIVISION

Number 24/01964
Date 17 October 2025

JUDGMENT

In the matter of

THE RUSSIAN FEDERATION,
with its seat in Moscow, Russia,
CLAIMANT in cassation,
hereinafter: the Russian Federation,
lawyers (appointed by the Dean of the Bar Association in the district of The
Hague pursuant to Article 13 of the Dutch Advocates Act): A.H.M. van den
Steenhoven and M.A.M. Wagemakers,

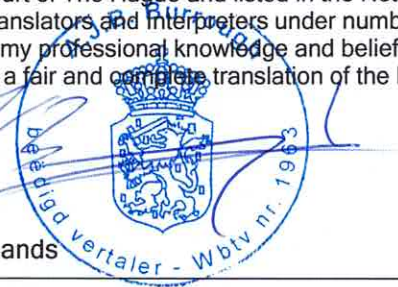
versus

1. HULLEY ENTERPRISES
LIMITED, registered in Douglas,
Isle of Man, hereinafter: Hulley,
 2. VETERAN PETROLEUM
LIMITED, registered in Douglas,
Isle of Man, hereinafter: VPL,
 3. YUKOS UNIVERSAL LIMITED,
registered in Douglas, Isle of Man,
hereinafter: YUL,
- RESPONDENTS in cassation,
hereinafter jointly: HVY,
lawyers: T. Cohen Jehoram, J.W.M.K. Meijer and J.J. Valk.

Translator's statement:

I, A.J.B. Burrough, certified translator from Dutch to English sworn in
before the District Court of The Hague and listed in the Netherlands
Register of Sworn Translators and Interpreters under number 1963,
hereby certify that to my professional knowledge and belief this
English translation is a fair and complete translation of the Dutch
source.

21 October 2025
Leiden, the Netherlands

1. The proceedings

For the course of the proceedings so far, the Supreme Court refers to:

- a. its judgment of 5 November 2021 in Case 20/01595 (ECLI:NL:HR:2021:1645);
- b. the judgment of the Amsterdam Court of Appeal of 20 February 2024 in case 200.303.103/01.

The Russian Federation lodged an appeal in cassation against the judgment of the Court of Appeal. HVY filed a statement of defence seeking the dismissal of the cassation appeal.

The case was explained for the parties by their lawyers.

The opinion of Advocate General P. Vlas concludes that the appeal in cassation be dismissed. Russian Federation's lawyers responded to that opinion in writing.

2. Points of departure and facts

2.1 In the cassation proceedings, the following may be assumed.

- (i) HVY are, or at least were, shareholders in Yukos Oil Company (hereinafter: Yukos), an oil company established in the Russian Federation. Yukos was declared bankrupt on 1 August 2006, and was removed from the Russian commercial register on 21 November 2007.
- (ii) In 2004, HVY initiated arbitration proceedings against the Russian Federation under Article 26 of the Energy Charter Treaty (hereafter ECT)¹ (hereinafter the arbitration proceedings). In the arbitration proceedings HVY claimed the Russian Federation should be ordered to pay damages to them. They based this claim on the assertion that the Russian Federation had, in breach of the ECT, expropriated their investments in Yukos and had failed to protect those investments. The seat of the arbitrations was The Hague.
- (iii) The arbitral tribunal appointed pursuant to the UNCITRAL Arbitration Rules (hereinafter: the Arbitral Tribunal) decided in three separate interim awards (hereinafter the interim awards)² on a number of preliminary defences raised by the Russian Federation, including those relating to the jurisdiction of the Arbitral Tribunal. In the interim awards, the arbitral tribunal rejected certain jurisdictional and admissibility defences and decided, with respect to other preliminary defences, that decision on them would be reserved until the merits phase of the arbitration.
- (iv) In three separate final awards (hereinafter: the final awards)³ the Arbitral Tribunal rejected the Russian Federation's remaining jurisdictional and admissibility defences, decided that the Russian Federation had violated its obligations under Article 13(1) ECT, and ordered the Russian Federation to pay HVY damages in the amount of USD

¹ Energy Charter Treaty, Lisbon, 17 December 1994, Treaty Series 1995, 108.

² Hulley Enterprises v. The Russian Federation, PCA Case No. 226, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 November 2009; Yukos Universal v. The Russian Federation, PCA Case No. 227, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 November 2009; Veteran Petroleum v. The Russian Federation, PCA Case No. 228, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 November 2009;

³ Hulley Enterprises v. The Russian Federation, PCA Case No. 226, Final Award, 18 July 2014; Yukos Universal v. The Russian Federation, PCA Case No. 227, Final Award, 18 July 2014; Veteran Petroleum v. The Russian Federation, PCA Case No. 228, Final Award, 18 July 2014;

8,203,032,751 (to VPL), USD 1,846,000,687 (to YUL) and USD 39,971,834,360 (to Hulley).

- 2.2 In the present proceedings, the Russian Federation is seeking the setting aside of the arbitral awards (the interim awards and the final awards). To this end, the Russian Federation has relied on several grounds for setting aside, including the ground that the arbitral awards were made in violation of public policy (article 1065(1), opening words and (e), (old) Dutch Code of Civil Procedure (DCCP)⁴).
- 2.3 The District Court⁵ granted the claim on the ground that there was no valid arbitration agreement.
- 2.4 On appeal, the Russian Federation contended in its statement of defence on appeal, among other things, that the arbitral awards were also contrary to public policy because HVY had committed fraud in the arbitration proceedings. In an interim judgment⁶, the Hague Court of Appeal upheld HVY's objection to these new assertions. In its final judgment⁷, the Hague Court of Appeal set aside the District Court's judgment and dismissed the Russian Federation's claim.
- 2.5 By judgment of 5 November 2021,⁸ the Supreme Court, insofar as relevant here, held well-founded the Russian Federation's complaint that an allegation of fraud committed in arbitration proceedings may be raised not only in revocation proceedings (Article 1068 DCCP) but also in setting-aside proceedings (Article 1065 DCCP). In connection with the success of this complaint, the Supreme Court considered as follows (footnotes not reproduced):

"5.1.14 Pursuant to Article 1064(5) (old) DCCP, the grounds on which the claimant wishes to base the setting-aside claim must be included in the originating writ of summons, on pain of forfeiture of the right to do so. In the judgment in *Breeders v Burshan*, the Supreme Court decided that Article 1064(5) (old) DCCP does not in itself preclude that, in response to the defence conducted in the further course of the proceedings, or in response to the decision of the first court, a more detailed elaboration of the grounds put forward in the originating writ of summons is provided on appeal, and, if necessary, an omission is remedied. However, on appeal, the possibility of elaborating the grounds already put forward in the writ of summons in more detail or of advancing new factual statements is not unlimited. This possibility is limited, *inter alia*, by the ordinary rules applicable to appeal proceedings, such as Article 130 DCCP. In addition, this possibility is limited by specific provisions prescribing when a particular setting-aside ground must be invoked (for the first time), subject to forfeiture of the right to invoke it at any later juncture. If such a provision is at issue, it will always have to be determined in a specific case whether a new factual or legal statement put forward in the course of the setting-aside proceedings is contrary to the purport of such a provision, also in view of the requirements of due process.

5.1.15 It follows from the findings above (...) that the revocation proceedings give the party that

⁴ In these proceedings for the setting aside of the arbitral awards, Book 4 ("Arbitration") of the Dutch Code of Civil Procedure, as in force until 1 January 2015, applies. see NL Supreme Court 5 November 2021, ECLI:NL:HR:2021:1645, para. 3.2.

⁵ The Hague District Court 20 April 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:4229.

⁶ The Hague Court of Appeal 25 September 2018, ECLI:NL:GHDHA:2018:2476.

⁷ The Hague Court of Appeal 18 February 2020, ECLI:NL:GHDHA:2020:234.

⁸ NL Supreme Court 5 November 2021, ECLI:NL:HR:2021:1645.

is of the opinion that the arbitral award is based on fraud an additional possibility to challenge the award at law on that ground, which is particularly relevant if the other legal remedies, such as the setting-aside claim, have already been exhausted or the time limits for presenting it have expired without having been used when the fraud is discovered.

The purport of the fact that this possibility is limited in time by the time limit of three months after the fraud has become known (Article 1068(2), first sentence, (old) DCCP) is that, after that time limit has expired without having been used, the other party may assume that the arbitral award is no longer liable to setting aside as a result of revocation. This time limit therefore serves legal certainty. If, however, setting-aside proceedings are already pending in which it was argued in the writ of summons that the award, or the manner in which it was made, violates public policy, the other party is able to take into account the possibility that the arbitral award will not be upheld on that ground, and the interest of legal certainty will not be harmed if the reliance on public policy is elaborated in more detail in the course of the setting-aside proceedings by invoking fraud.

The purport of Article 1068(2), first sentence, (old) DCCP therefore does not entail that in setting-aside proceedings, too, fraud must be invoked within the time limit mentioned in that provision, on pain of forfeiture of the right to still do so later. Whether fraud can still be invoked in setting-aside proceedings at a later stage must otherwise be assessed on the basis of the rules set out above in 5.1.14.

5.1.16 With regard to the application of Article 130(1) DCCP, it will always have to be determined in a specific case whether advancing a new factual statement to substantiate a setting-aside ground already put forward in the writ of summons is contrary to the requirements of due process. Among other things, the reason for not putting forward the new statement at an earlier stage may be relevant in this respect.

Contrariety to the requirements of due process as referred to in Article 130(1) DCCP may exist, *inter alia*, if, in a case such as the present one, in which it is stated that the arbitral award was made under the influence of fraud, the aforementioned detailed elaboration is provided later than in the next statement or deed after the fraud becoming known.

(...)

5.1.18 In this case, the Russian Federation has stated that it discovered fraud on the part of HVY after the date of the District Court's judgment, and invoked it in its first statement in the appeal proceedings (the Defence on Appeal). The Court of Appeal did not discuss the question of whether this more detailed elaboration, provided by the Russian Federation in the Defence on Appeal, of the setting-aside ground already invoked in the originating writ of summons is contrary to the requirements of due process as referred to in Article 130(1) DCCP."

The Supreme Court annulled the judgments of the Hague Court of Appeal and referred the case to the Amsterdam Court of Appeal (hereinafter: the Court of Appeal).

2.6 The Court of Appeal again set aside the judgment of the District Court and dismissed the Russian Federation's claim.⁹ To that end, insofar as relevant, the Court of Appeal considered the following:

"6.4. The Russian Federation argued for the first time on appeal that HVY committed (procedural) fraud in the arbitral proceedings, while referring to new documents. This invocation of fraud was raised in the context of the ground for setting aside of a violation of public policy and was designated as a further elaboration thereof. After referral, the invocation of fraud was developed further, with additional new documents being submitted. HVY opposed this, both before and after referral.

⁹ Amsterdam Court of Appeal 20 February 2024, ECLI:NL:GHAMS:2024:351.

6.5. From what the Supreme Court held in paras. 5.1.14, 5.1.15 and 5.1.16 of its judgment in this case, it appears that the Court of Appeal must determine whether the invocation of fraud and the further elaboration given to it by the Russian Federation remained within the limits of the common rules applicable to the appeal, including the 'two-statement rule' and the requirements of due process (Article 130(1) DCCP). With regard to due process, it is important, inter alia, whether the further elaboration was given later than in the earliest statement or deed after the fraud became known. The Court of Appeal finds that the Russian Federation's invocation of fraud is contrary to due process and will explain its reasons below.

6.6. According to the Russian Federation's statements, the alleged fraud consists of submitting false statements, withholding documents relevant to crucial points of dispute in the arbitrations and making secret payments to one of HVY's principal witnesses.

(...)

6.8. It follows from the Russian Federation's statements that it discovered the alleged fraud in the arbitrations in 2015 and/or 2016, during the proceedings in first instance. The Russian Federation confirmed this in its Statement of Defence on Appeal of 28 November 2017

(...)

6.9. The Court of Appeal can only conclude from the Russian Federation's own statements that the Russian Federation was or has already become aware of the alleged fraud during the first-instance proceedings. This is not altered by the question of whether the Russian Federation later obtained additional documents and statements that can support the claim that fraud has occurred. Nevertheless, the Russian Federation did not invoke this during the first-instance proceedings when elaborating the grounds for setting aside it had put forward. The Russian Federation has not put forward anything that demonstrates that it was unable to do so or that otherwise constitutes an adequate reason for not doing so. The Court of Appeal finds that it is contrary to due process to not give this elaboration until in the Statement of Defence on Appeal, although this could already have been done – and, as such, was required – during the first-instance proceedings. The remedy function of an appeal does not entail that an untimely invocation of fraud must still be considered timely. The invocation of fraud should therefore be disregarded.

6.10. The foregoing shows that the arbitral awards should not be set aside due to fraud. A final decision has already been taken on the other grounds for setting aside put forward and their elaborations. This entails that the Court of Appeal will render the same decision as the Court of Appeal of The Hague did in its final judgment of 18 February 2020."

3. Assessment of the Grounds for Cassation

3.1.1 Part 1 of the grounds for cassation complains that the Court of Appeal wrongly held Hulley and VPL admissible if Hulley and VPL had ceased to exist after the transfer of their registered offices during the appeal proceedings.

3.1.2 This part fails on the grounds set out in paragraphs 3.3-3.5 of the Advocate General's Opinion.

3.2.1 Part 2 is directed against paragraphs 6.5-6.9, in which the Court of Appeal decided that the Russian Federation's invocation of fraud (as raised in its statement of defence on appeal) violates due process and must therefore be disregarded.

3.2.2 In paragraphs 6.5-6.9, which Part 2 challenges, the Court of Appeal, in accordance with what

the Supreme Court considered in paragraphs 5.1.14–5.1.18 of its judgment of 5 November 2021 (see above at 2.5), assessed whether the invocation of fraud violates due process within the meaning of Article 130(1) DCCP. A decision of the court under Article 130(1) DCCP is not subject to any higher remedy (Article 130(2) DCCP). The complaints in Part 2 therefore fail on this ground.

- 3.3 Parts 3 through 8 were submitted on the condition that any complaint of part 1 or 2 should succeed. As appears from 3.1.1–3.2.2 above, that condition has not been fulfilled. Accordingly, parts 3 through 8 therefore require no discussion.
- 3.4 The remaining complaints in the ground for cassation likewise cannot lead to cassation. The Supreme Court need not state its reasons for this conclusion, since, in assessing these complaints, it is not necessary to answer questions of importance for the unity or development of the law (see Article 81(1) Judiciary (Organisation) Act)

4. Decision

The Supreme Court:

- dismisses the appeal;
- orders the Russian Federation to pay the costs of the proceedings in cassation, assessed up to this judgment on the part of HVY at € 16,410 in disbursements and € 2,200 in fees, plus statutory interest on those costs if the Russian Federation has not paid them within fourteen days of this judgment.

This judgment was delivered by Vice President M.J. Kroeze, presiding, and Justices F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons and K. Teuben, and pronounced in open court by Justice A.E.B. ter Heide on 17 October 2025.

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN

CIVIELE KAMER

Nummer 24/01964
Datum 17 oktober 2025

ARREST

In de zaak van

DE RUSSISCHE FEDERATIE,
zetelend te Moskou, Rusland,
EISERES tot cassatie,
hierna: de Russische Federatie,
advocaten (aangewezen door de deken van de orde van advocaten in het
arrondissement Den Haag op de voet van art. 13 Advocatenwet): A.H.M. van den
Steenhoven en M.A.M. Wagemakers,

tegen

1. HULLEY ENTERPRISES LIMITED,
gevestigd te Douglas, Isle of Man,
hierna: Hulley,
2. VETERAN PETROLEUM LIMITED,
gevestigd te Douglas, Isle of Man,
hierna: VPL,
3. YUKOS UNIVERSAL LIMITED,
gevestigd te Douglas, Isle of Man,
hierna: YUL,

VERWEERSTERS in cassatie,
hierna gezamenlijk: HVY,
advocaten: T. Cohen Jehoram, J.W.M.K. Meijer en J.J. Valk.

1. Procesverloop

Voor het verloop van het geding tot dusver verwijst de Hoge Raad naar:

- a. zijn arrest van 5 november 2021 in de zaak 20/01595 (ECLI:NL:HR:2021:1645);
- b. het arrest in de zaak 200.303.103/01 van het gerechtshof Amsterdam van 20 februari 2024.

De Russische Federatie heeft tegen het arrest van het hof beroep in cassatie ingesteld.

HVY hebben een verweerschrift tot verwerping ingediend.

De zaak is voor partijen toegelicht door hun advocaten.

De conclusie van de Advocaat-Generaal P. Vlas strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

De advocaten van de Russische Federatie hebben schriftelijk op die conclusie gereageerd.

2. Uitgangspunten en feiten

2.1 In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

- (i) HVY zijn, althans waren, aandeelhouder in Yukos Oil Company (hierna: Yukos), een in de Russische Federatie gevestigde oliemaatschappij. Yukos is op 1 augustus 2006 failliet verklaard en op 21 november 2007 uit het Russische handelsregister geschrapt.
- (ii) HVY hebben in 2004 op de voet van art. 26 van het Verdrag inzake het Energiehandvest (*The Energy Charter Treaty*, hierna: ECT)¹ arbitrageprocedures aanhangig gemaakt tegen de Russische Federatie (hierna: de arbitrageprocedures). HVY vorderden in de arbitrageprocedures dat de Russische Federatie veroordeeld zou worden om aan hen schadevergoeding te betalen. Zij legden daaraan ten grondslag dat de Russische Federatie in strijd met de ECT hun investeringen in Yukos had onteigend en had nagelaten deze investeringen te beschermen. De plaats van de arbitrages was Den Haag.
- (iii) Het ingevolge het UNCITRAL-arbitragereglement benoemde scheidsgerecht (hierna: het scheidsgerecht) heeft in drie afzonderlijke *interim awards* (hierna: de *interim awards*)² geoordeeld over een aantal preliminaire verweren die de Russische Federatie had opgeworpen, onder meer met betrekking tot de bevoegdheid van het scheidsgerecht. In de *interim awards* heeft het scheidsgerecht bepaalde bevoegdheids- en ontvankelijkheidsverweren verworpen en ten aanzien van andere preliminaire verweren beslist dat het oordeel daarover zou worden aangehouden tot de inhoudelijke fase (*the merits phase*) van het geding.
- (iv) In drie afzonderlijke *final awards* (hierna: de *final awards*)³ heeft het scheidsgerecht de nog resterende bevoegdheids- en ontvankelijkheidsverweren van de Russische Federatie verworpen, geoordeeld dat de Russische Federatie haar verplichtingen onder art. 13 lid 1 ECT heeft geschonden en de Russische Federatie veroordeeld aan

¹ Verdrag inzake het Energiehandvest, Lissabon, 17 december 1994, Trb. 1995, 108.

² *Hulley Enterprises v. The Russian Federation*, PCA Case No. 226, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 november 2009; *Yukos Universal v. The Russian Federation*, PCA Case No. 227, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 november 2009; *Veteran Petroleum v. The Russian Federation*, PCA Case No. 228, Interim Award on Jurisdiction and Admissibility, 30 november 2009.

³ *Hulley Enterprises v. The Russian Federation*, PCA Case No. 226, Final Award, 18 juli 2014; *Yukos Universal v. The Russian Federation*, PCA Case No. 227, Final Award, 18 juli 2014; *Veteran Petroleum v. The Russian Federation*, PCA Case No. 228, Final Award, 18 juli 2014.

HVY schadevergoeding te betalen ten bedrage van USD 8.203.032.751 (aan VPL), USD 1.846.000.687 (aan YUL) en USD 39.971.834.360 (aan Hulley).

- 2.2 In deze procedure vordert de Russische Federatie de vernietiging van de arbitrale vonnissen (de *interim awards* en de *final awards*). De Russische Federatie heeft daartoe een beroep gedaan op diverse vernietigingsgronden, waaronder de grond dat de arbitrale vonnissen in strijd met de openbare orde tot stand zijn gekomen (art. 1065 lid 1, aanhef en onder e, (oud) Rv⁴).
- 2.3 De rechtbank⁵ heeft de vordering toegewezen wegens het ontbreken van een geldige arbitrageovereenkomst.
- 2.4 In hoger beroep heeft de Russische Federatie bij memorie van antwoord onder meer gesteld dat de arbitrale vonnissen ook in strijd zijn met de openbare orde omdat HVY in de arbitrageprocedures bedrog hebben gepleegd. Bij tussenarrest⁶ heeft het gerechtshof Den Haag het bezwaar van HVY tegen deze nieuwe stellingen gegrond geacht. Bij eindarrest⁷ heeft het gerechtshof Den Haag het vonnis van de rechtbank vernietigd en de vordering van de Russische Federatie afgewezen.
- 2.5 Bij arrest van 5 november 2021⁸ heeft de Hoge Raad, voor zover hier van belang, de klacht van de Russische Federatie gegrond geacht dat een beroep op in een arbitrageprocedure gepleegd bedrog niet alleen in een herroepingsprocedure (art. 1068 Rv), maar ook in een vernietigingsprocedure (art. 1065 Rv) kan worden gedaan. In verband met het slagen van deze klacht heeft de Hoge Raad het volgende overwogen (voetnoten niet weergegeven):

“5.1.14 Ingevolge art. 1064 lid 5 (oud) Rv moeten de gronden die eiser aan de vordering tot vernietiging ten grondslag wil leggen, op straffe van verval van het recht daartoe in de inleidende dagvaarding worden opgenomen. In het arrest *Breeders/Burshan* heeft de Hoge Raad geoordeeld dat art. 1064 lid 5 (oud) Rv zich op zichzelf niet ertegen verzet dat, naar aanleiding van het gevoerde verweer in het verdere verloop van het geding, of naar aanleiding van de beslissing van de eerste rechter, in hoger beroep een nadere uitwerking wordt gegeven van de bij inleidende dagvaarding aangevoerde gronden, en zo nodig een omissie wordt hersteld. De mogelijkheid om reeds bij dagvaarding aangevoerde gronden in hoger beroep nader uit te werken, of nieuwe feitelijke stellingen aan te voeren, is evenwel niet onbeperkt. Deze mogelijkheid wordt onder meer begrensd door de gewone regels geldend voor het hoger beroep, zoals art. 130 Rv. Daarnaast wordt die mogelijkheid begrensd door specifieke bepalingen die voorschrijven wanneer een bepaalde vernietigingsgrond (voor het eerst) moet worden ingeroepen, op straffe van verval van het recht daarop later alsnog een beroep te doen. Indien een dergelijke bepaling aan de orde is, zal telkens in een concreet geval beoordeeld moeten worden of een in de loop van de vernietigingsprocedure aangevoerde nieuwe feitelijke of juridische stelling, mede gelet op de eisen van een goede procesorde, met de strekking van een dergelijke bepaling in strijd komt.

5.1.15 Uit hetgeen hiervoor (...) is overwogen, volgt dat de herroepingsprocedure aan degene die meent dat het arbitrale vonnis op bedrog berust, een extra mogelijkheid geeft op die grond

⁴ In deze procedure tot vernietiging van de arbitrale vonnissen is van toepassing het Vierde Boek ('Arbitrage') van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zoals dat gold tot 1 januari 2015; zie HR 5 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1645, rov. 3.2.

⁵ Rechtbank Den Haag 20 april 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:4229.

⁶ Gerechtshof Den Haag 25 september 2018, ECLI:NL:GHDHA:2018:2476.

⁷ Gerechtshof Den Haag 18 februari 2020, ECLI:NL:GHDHA:2020:234.

⁸ HR 5 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1645.

het vonnis in rechte aan te tasten, hetgeen in het bijzonder van belang is als de andere rechtsmiddelen, zoals de vordering tot vernietiging, reeds zijn uitgeput of de termijnen voor het instellen daarvan ongebruikt zijn verstreken op het moment dat het bedrog wordt ontdekt.

Dat die mogelijkheid in de tijd wordt beperkt door de termijn van drie maanden nadat het bedrog bekend is geworden (art. 1068 lid 2, eerste volzin, (oud) Rv), strekt ertoe dat de wederpartij na het ongebruikt verstrijken van die termijn ervan mag uitgaan dat het arbitrale vonnis niet langer blootstaat aan vernietiging als gevolg van herroeping. Deze termijn dient dus de rechtszekerheid. Indien evenwel reeds een vernietigingsprocedure aanhangig is waarin in de dagvaarding is betoogd dat het vonnis, of de wijze waarop het tot stand kwam, in strijd is met de openbare orde, kan de wederpartij rekening houden met de mogelijkheid dat het arbitrale vonnis op die grond niet in stand zal blijven, en wordt het belang van de rechtszekerheid niet geschaad wanneer het beroep op de openbare orde in de loop van de vernietigingsprocedure nader wordt uitgewerkt met een beroep op bedrog.

De strekking van art. 1068 lid 2, eerste volzin, (oud) Rv brengt dan ook niet mee dat ook in een vernietigingsprocedure een beroep op bedrog binnen de in die bepaling genoemde termijn moet zijn gedaan, op straffe van verval van het recht daarop later alsnog een beroep te doen. Of in een vernietigingsprocedure in een later stadium alsnog een beroep op bedrog gedaan kan worden, moet voor het overige beoordeeld worden aan de hand van de hiervoor in 5.1.14 weergegeven regels.

5.1.16 Ten aanzien van de toepassing van art. 130 lid 1 Rv geldt dat telkens in een concreet geval beoordeeld moet worden of het aanvoeren van een nieuwe stelling ter onderbouwing van een reeds bij dagvaarding aangevoerde vernietigingsgrond, in strijd komt met de eisen van een goede procesorde. Daarbij kan onder meer van belang zijn wat de reden is voor het niet eerder aanvoeren van de nieuwe stelling.

Van de in art. 130 lid 1 Rv bedoelde strijd met de eisen van een goede procesorde kan onder meer sprake zijn indien in een geval als het onderhavige, waarin wordt gesteld dat het arbitrale vonnis onder invloed van bedrog tot stand is gekomen, de hiervoor bedoelde nadere uitwerking later wordt gegeven dan in de eerstvolgende conclusie of akte nadat het bedrog bekend is geworden.

(...)

5.1.18 In dit geval heeft de Russische Federatie gesteld dat zij na de datum van het vonnis van de rechtbank bedrog aan de zijde van HVY heeft ontdekt, en heeft zij daarop een beroep gedaan in de eerstvolgende conclusie van haar zijde in het hoger beroep (de memorie van antwoord). De vraag of deze door de Russische Federatie in de memorie van antwoord gegeven nadere uitwerking van de reeds bij inleidende dagvaarding ingeroepen vernietigingsgrond in strijd is met de eisen van een goede procesorde zoals bedoeld in art. 130 lid 1 Rv, heeft het hof niet behandeld."

De Hoge Raad heeft de arresten van het gerechtshof Den Haag vernietigd en de zaak verwezen naar het gerechtshof Amsterdam (hierna: het hof).

- 2.6 Het hof⁹ heeft opnieuw het vonnis van de rechtbank vernietigd en de vordering van de Russische Federatie afgewezen. Daartoe heeft het hof, voor zover van belang, het volgende overwogen:

"6.4. De Russische Federatie heeft voor het eerst in hoger beroep aangevoerd dat HVY (procedureel) bedrog hebben gepleegd in de arbitrageprocedures, onder verwijzing naar nieuwe stukken. Dit beroep op bedrog is geplaatst in het kader van de vernietigingsgrond van strijd met de openbare orde en is aangemerkt als een nadere uitwerking daarvan. Het beroep op bedrog is na verwijzing verder uitgewerkt, waarbij weer nieuwe stukken zijn ingediend. HVY hebben zich hiertegen verzet, zowel voor als na verwijzing.

⁹ Gerechtshof Amsterdam 20 februari 2024, ECLI:NL:GHAMS:2024:351.

6.5. Uit hetgeen de Hoge Raad heeft overwogen in rov. 5.1.14, 5.1.15 en 5.1.16 van zijn arrest in deze zaak, blijkt dat het hof moet nagaan of het beroep op bedrog en de verdere uitwerking die de Russische Federatie daaraan heeft gegeven, zijn gebleven binnen de grenzen van de gewone regels die gelden voor het hoger beroep, waaronder de twee-conclusieregel en de eisen van de goede procesorde (art. 130 lid 1 Rv). Wat betreft de goede procesorde is onder meer van belang of de nadere uitwerking later is gegeven dan in de eerstvolgende conclusie of akte nadat het bedrog bekend is geworden. Het hof is van oordeel dat het beroep van de Russische Federatie op bedrog in strijd is met de goede procesorde en legt hierna uit waarom.

6.6. Het beweerde bedrog heeft volgens de stellingen van de Russische Federatie betrekking op het indienen van valse verklaringen, het achterhouden van documenten die relevant zijn voor cruciale geschilpunten in de arbitrages en het doen van geheime betalingen aan een van HVY's voornaamste getuigen.

(...)

6.8. Uit de stellingen van de Russische Federatie volgt dat zij in 2015 en/of 2016, tijdens de procedure in eerste aanleg, het beweerde bedrog in de arbitrages heeft ontdekt. In haar memorie van antwoord in hoger beroep van 28 november 2017 bevestigt de Russische Federatie dit:

(...)

6.9. Het hof kan uit deze eigen stellingen van de Russische Federatie niet anders opmaken dan dat de Russische Federatie het beweerde bedrog reeds in eerste aanleg bekend was of is geworden. Daaraan doet niet af of de Russische Federatie later de beschikking heeft gekregen over aanvullende documenten en verklaringen die de stelling kunnen ondersteunen dat sprake is van bedrog. Desondanks heeft de Russische Federatie in eerste aanleg daarop geen beroep gedaan bij het uitwerken van de aangevoerde vernietigingsgronden. De Russische Federatie heeft niets aangevoerd waaruit blijkt dat zij daartoe niet in staat was of dat anderszins een toereikende reden vormt voor het achterwege laten daarvan. Naar het oordeel van het hof is het in strijd met de goede procesorde om deze uitwerking pas te geven bij memorie van antwoord in hoger beroep, hoewel dit al in eerste aanleg mogelijk – en daarmee geboden – was. De herstelfunctie van het hoger beroep houdt niet in dat een ontijdig beroep op bedrog alsnog als tijdig moet worden aangemerkt. Het beroep op bedrog behoort daarom buiten beschouwing te blijven.

6.10. Met het voorgaande is gegeven dat de arbitrale vonnissen niet vanwege bedrog behoren te worden vernietigd. Over de andere aangevoerde vernietigingsgronden en de uitwerking daarvan is reeds definitief beslist. Dit brengt mee dat het hof eenzelfde beslissing zal geven als het hof Den Haag bij het eindarrest van 18 februari 2020 heeft gedaan."

3. Beoordeling van het middel

- 3.1.1 Onderdeel 1 van het middel klaagt dat het hof Hulley en VPL ten onrechte ontvankelijk heeft geacht, indien Hulley en VPL zijn opgehouden te bestaan na de statutaire zetelverplaatsing van deze vennootschappen tijdens het hoger beroep.
- 3.1.2 Het onderdeel faalt op de gronden vermeld in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.3-3.5.
- 3.2.1 Onderdeel 2 richt zich tegen rov. 6.5-6.9, waarin het hof heeft geoordeeld dat het (bij memorie van antwoord in hoger beroep gedane) beroep van de Russische Federatie op bedrog in strijd met de goede procesorde is en daarom buiten beschouwing dient te blijven.

- 3.2.2 In de door onderdeel 2 bestreden rov. 6.5-6.9 heeft het hof, overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad in rov. 5.1.14-5.1.18 van zijn arrest van 5 november 2021 heeft overwogen (zie hiervoor in 2.5), beoordeeld of het beroep op bedrog in strijd is met de eisen van een goede procesorde als bedoeld in art. 130 lid 1 Rv. Tegen een beslissing van de rechter op grond van art. 130 lid 1 Rv staat geen rechtsmiddel open (art. 130 lid 2 Rv). Hierop stuiten de klachten van onderdeel 2 af.
- 3.3 De onderdelen 3 tot en met 8 zijn voorgesteld onder de voorwaarde dat enige klacht van onderdeel 1 of 2 slaagt. Hiervoor in 3.1.1-3.2.2 is gebleken dat deze voorwaarde niet is vervuld. De onderdelen 3 tot en met 8 behoeven daarom geen behandeling.
- 3.4 De overige klachten van het middel kunnen evenmin tot cassatie leiden. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie art. 81 lid 1 RO).

4. **Beslissing**

De Hoge Raad:

- verwerpt het beroep;
- veroordeelt de Russische Federatie in de kosten van het geding in cassatie, tot op deze uitspraak aan de zijde van HVY begroot op € 16.410,-- aan verschotten en € 2.200,-- voor salaris, vermeerderd met de wettelijke rente over deze kosten indien de Russische Federatie deze niet binnen veertien dagen na heden heeft voldaan.

Dit arrest is gewezen door de vicepresident M.J. Kroeze als voorzitter en de raadsheren F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en K. Teuben, en in het openbaar uitgesproken door de raadsheer A.E.B. ter Heide op 17 oktober 2025.

